

“HIÇ DEĞİLSE GÖZÜMÜZÜN ÖNÜNDEYDİN”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 05 Ekim 2016 05:47 -

Öğretmen Dünyası'nın Şubat 1990 tarihli sayısında “Eğitimde Rüşvet” yazımdan ötürü Çamlıdere ilçesinin Çukurören köyüne sürüldüğümü öğrenince 1 Mayıs 1990 günü 50. Yıl Lisesi'nden ayrıldım. Gitmem istenen Çukurören köyü, Çamlıdere ilçe merkezine 30, Ankara'ya ise 140 km. uzaklıktaydı ve atama il içi sayıldığından 24 saat içinde göreve başlamak zorundaydım. Fakat Bakanlığa karşı isyan doluydum ve yeni görev yerime gitmeyip bu kararı geri aldirmaya kararlıydım. Kararımı Bakan Avni Akyol'a anlatmalıydım. Özal'ın bir araya getirdiği dört eğilimin sosyal demokrat kesiminden geliyordu. Meslekten gelen bir bakandı. Dergideki Yazışları müdürlüğü görevimden ötürü kendisiyle daha önce de temaslarım olmuştu. Basın müşaviri Murat Eşkinat'tan Akyol'un ev telefonunun numarasını aldıysam da gece telefonda yanıt alamadım. Ertesi gün Akyol, Bakanlıkta bayramlaşma yapacaktı. Merkez binanın giriş katındaki salonun kapısında sıraya girdim ve Akyol'un elini sıkarken:

“Sizinle acilen görüşmem gerekiyor!” dedim.

Tören bitince makamına gelmemi istedi. Gittiğimde odasında milletvekili, müsteşar gibi birkaç kişi daha vardı.

“Hayrola, kötü bir durum mu var?” diye sordu. Aramızda konuşma şöyle devam etti:

“Beni sürmüşsünüz!”

“Allah Allah! Kim sürmüş? Biz mi sürmüşüz?”

“Sizden başka kim sürebilir?”

Personel Genel müdürüne telefon etti:

“Biz Zeki Sarıhan'ı sürdük mü?” diye sordu.

Telefonda gelen cevabı ben de duydum:

“Evet efendim, biz sürdük!”

“Neden?”

“Valilik istedi efendim...”

Akyol, odasındakilere “Bu devirde sürgünü de nerden çıkarmışlar?” dedi. Ben de:

“Şimdiye kadar Bakanlığın eline bu sürgünlerden ne geçti?” dedim. Akyol:

“Bakanlığın eline ne geçti? Öğretmenlerin eline ne geçti? Milletın eline ne geçti? Böyle şey mi olurmuş?” dedi.

“GİTTİĞİN YERDE KONUŞMAYACAK MISIN SANKİ?”

Akyol, şöyle devam etti:

“Bunlar seni niye sürdüler? Çok konuştun diye. Ben bilirim, gittiğin yerde konuşmayacak mısın? Daha çok konuşacaksın. Burada hiç değilse gözümüzün önünde konuşuyordun. Kontrolümüz altındaydın. Çok çok yazıp çiziyordun, döküp kırmıyordun ya...”

Personel genel müdürünü beklerken makam odasının bir köşesine çekildim. Genel müdür elinde bir dosya ile geldi. Milli Eğitim Müdürünün isteği ve valinin onayı ile “Soruşturmaya dayalı” olarak bu kararı aldıklarını anlattı.

“Kim karar vermiş olursa olsun, bu kararı kabul etmiyorum. Nedir bizim sizden çektiğimiz!” dedim.

Genel Müdürün dediğine göre Valiliğin kararını değiştiremezlermiş. Yoksa bakanla vali arasında sorun baş gösterirmiş. Ancak vereceğim bir dilekçe üzerine nakledildiğim okulu değiştirebilirlermiş.

Eve gelip bir dilekçe yazdım. Yolda karşılaştığım okulumuz öğretmenlerinden biri:

“Mutlaka okula dönmeye çalış. Yoksa müdür bundan sonra bizim başımızı da yer!” dedi.

Götürüp dilekçemi verdim. İki gün sonra Ankara'nın gecekondu semti Üreğil Ortaokuluna atamamı çıkardılar. Fakat bu işlemler sürerken 5 gün geçmişti. Benim 24 saat içinde göreve başlama zorunluluğum ne olacaktı?

“HIÇ DEĞİLSE GÖZÜMÜZÜN ÖNÜNDEYDİN”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 05 Ekim 2016 05:47 -

Personel Genel Müdürlüğü bunun çözümünü de üretti. Sürgünümün yapıldı tarih itibarıyla yeni bir kararname ile beni Personel Genel Müdürlüğünde görevli olarak gösterdiler. Üreğil'e de buradan atama yapmış oldular.

Bu nedenle benim sicilimde 5 gün Personel Genel Müdürlüğünde çalıştığım da yer alıyor... Bölge İdare Mahkemesine açtığım davayı ancak dokuz ayda kazanabildim. Kararı elden alarak 50. Yıl Lisesi'ne giderek masasında oturan müdürün önüne koydum.

Başını kaldırdı:

“Ne var?” dedi.

“Mahkeme kararıyla göreve dönüyorum” dedim.

“Benim neden haberim yok?” Dedi ve biraz sonra durumu öğrenmek ve kararın uygulanmasını önlemek için Milli Eğitim Müdürlüğüne gitti.

Beni gören öğretmenlerden biri:

“Dostlara müjdeyi vereyim” dedi.

“Bu okulda dostlarım mı var? Haberdar değilim” dedim. Gerçekten müdürün beni tecrit politikasına karşı çıkma cesaretini gösterememişlerdi. Meslektaşlarıma çok kırgındım.

“Gizli dostların var” dedi.

Öğrencilerle karşılaşmam ise tam bir bayram havasında oldu.

Kaldığımız yerden devam ettik... (4 Ekim 2016)